

Haru seikkailee

Tienpään

majatalo

Luna Lehikoinen

Sisältää luvut:

Lumi

Majatalo

Kirjasto

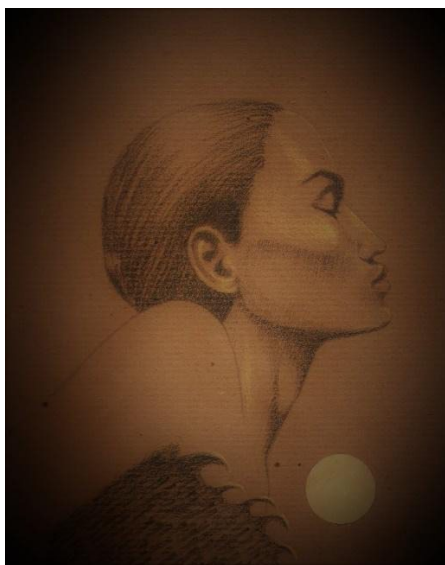
Metsä

Piilopaikka

Morgor

Maan suuret kansalaiset eivät ole niitä, jotka notkistavat polvensa auktoriteetin edessä, vaan pikemminkin niitä, jotka auktoriteettia vastaan tarvittaessa ovat järkevyyttämiä maan kunnian ja vapauden puolesta.

Albert Camus

Pimeys ja valkeus

Luna Lehtikoinen

Aiemmin tekijältä ilmestyneet:

Usko ja epäily, 2019

Muuri ja tähti, 2019

Matka Irkallaan, 2020

© 2021 Luna Lehtikainen

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plures GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hamburg, Saksa

ISBN: 978-952-80-8521-8

Lumi

Tie kimalsi mustaa valoa. Sen pinnalla virtasi kapeita vesinoroja, jotka yhtyivät jossain kauempana ja jatkoivat matkaansa ties minne. Oli kevät, aurinko sai hupenevat lumikinokset hohtamaan. Jokaisen lumikiteen kyljeltä valo heittyi kipeänä katsojan silmään. Se sokaisi. Kun katseellaan kiipesi katupylvään vartta ylös, ei kohta nähnyt enää mitään auringon paisteelta, sitten erotti vain tummanpuhuvan siluettimaisen hahmon, joka hieman vaivalloisesti ja notkahdellen erkani pylväästä lentoon. Se oli laiskasti lentävä varisvanhus. Ikkunasta tarkkailija kääntyi huoneeseen päin. Mikä äsken sai silmät sirrilleen, lämmitti nyt selkää. Mies jäi nojalleen ikkunalautaa vasten ja antoi katseensa lipua tilan poikki. Huoneen pienuuden tähden se oli nopeasti tehty, ellei huomioinut sen jokaista esinettä. Mies istui nojatuoliin ja katsoi kaikkea, hän antoi tuttujen muotojen virrata lävitseen, rauhoittaa. Samalla kuitenkin hän tuskaisena

jo tiedosti hiipivän, niin tutun levottomuutensa, joka itsepintaisesti saisi hänestä jälleen pian otetta alkuun päästyään. Keskeneräisiä, ajatuksettomia tauluja lojui siellä täällä nurkissa ja lattialla. Hän ei kyennyt pääsemään alkua pidemmälle, ei vain pystynyt. Olo oli joko liian raukea tai liian levoton. Kevät, onttoutta värähtelevä kevät. Se ei pysynyt ikkunan takana vaan tulvi huoneeseen ja kuiski niin houkuttelevin ja kauniin sanakääntein. Mies nosti teatraalisesti kädet korvilleen; - Niin kirkas ja valheellinen olet, miksi kiusaat kuin raakkuva varis! hän huusi mielessään, mutta vain mielessään, ettei häiritsisi naapureita. Mies nousi, meni vaatekaapille ja heitti talvitakin niskaansa. Hänen katseensa koskettti tuttua esinettä; käytössä kulunutta jousipyssyä, joka aikanaan oli tuonut hänelle mainetta olympialaisia myöten. Samalla se muistutti aina myös miehen isästä, joka oli tehnyt tälle hänen ensimmäisen jousipyssynsä katajasta kodin lähimetsässä. Mies oli menettänyt pian sen jälkeen isän auto-onnettomuudessa. Yhä tuo pyssy oli hänellä tallessa kuin rakkain esine koskaan. Ohimennen hän vilkaisi peilistä myös kalpeita kapeita kasvojaan ja sipaisi kituliaan hiuskiehkuran otsaltaan. Hän näytti mielestään hieman väsyneeltä ja ikäistään paljon vanhemmalta. Mies avasi huoneensa oven ja laskeutui portaat alas ulko-ovelle. Portailla hän painoi totutusti karvahattuaan syvemmälle niin että sen karvareuna peitti myös kulmakarvat, jotka kehystivät vakavia

sinisiä silmiä. Ei, valheelle ei pidä antaa periksi! Silti uuden odotus ja kaipausta nousi palaksi kurkkuun. Rintaa aivan puristi, sitä oli tehnyt niin jo jonkin aikaa aivan kuin se olisi ollut jonkin syyllisyyden taakan alla. Mies suunnisti kohden lumisohjoista polkua ylitettyään kadun. Se johtaisi aukealle, jossa kesäisin oli vuokraviljelysmaa. Siellä, keskellä aukeaa kevätuuhi nosti vedet silmiin. Komposteja ja unohtuneita muovikämpäreitä lojui siellä täällä hangessa. Ei ollut ihmisiä vain koiran kolkko haukunta jossain. Oli kovin yksinäistä ja hyvä niin. Vasemmalla erkani juuri ja juuri erottuva polku johtaen kohden huvimajaa. Huvimajassa oli kuusikulmainen katto ja yhtä monta pylvästä sitä kannattamassa. Se oli kaunis mutta eloton ilman rakastavaa tuulen puhallellessa sen ontton ruumiin läpi. Se ei kuulunut tähän maisemaan vaan kesään, kesäiltaan, jolloin kaksi rakastavaa kertoivat toisilleen salaisuuksia sen varjoisassa katveessa. Mies muisti hyvin syksyn, jolloin hän oli istunut sen penkillä ja pelon, joka hiipi häneen. Tuo pelko oli alkuun vienyt hänen elinvoimansa. Surullisena hän käänsi katseensa kohden aukion laidalla häämöttävää kovia kokenutta bussipysäkkiä, jonne oli matkalla.

Bussi oli puolillaan ihmisiä, jotka tarkkailivat varauksellisesti miestä kasvomaskiensa takaa. Myös kuljettaja katsoi tuimasti tulijaa, kun tämä ei suostunut laittamaan suojamaskia, jota suositeltiin käytettäväksi

yleisissä kulkuneuvoissa kuten yleisissä paikoissa ylipäättään. Maahan oli hiljattain julistettu poikkeustila yleisvaarallisen tartuntataudin johdosta. Linja-autossa mies kaivoi kirjan esiin repustaan yrittäen keskittyä siihen. Se ei onnistunut kovinkaan hyvin sillä bussi nytkähteli levottomasti tehden vähän väliä äkkijarrutuksia. Mitä kauemmaksi taajamasta tultiin ja mitä lähemmäksi keskustaa taasen jouduttiin, sitä useammin bussi nytkähdellen pysähteli noukkien sisäänsä matkustajia kuin suuri valas. Keskustan liepeillä mies hyppäsi ulos suuren punatiilisen rakennuksen varjoon. Hän meni pääsisäänkäynnille, aukaisi kaksi eteis- ovea ja oli sisällä suuressa aulassa. Totutusti hän meni hissille ja antoi sen nostattaa itsensä kuudenteen kerrokseen. Sieltä löytyi hänen työhuoneensa. Tarkistettuaan kohtuullisen suuren pinon estetiikan koevastauksia, pidettyään kaksi taidehistorian luentoa renessanssin taiteesta ja käytyään kanttiinissa syömässä, mies alkoi tehdä hiljalleen lähtöä kellon käydessä jo pitkällä iltapäivän raukeita tunteja. Kantinissa oli näköalaikkuna, josta saattoi havaita, että punertava aurinko oli jo painumaan päin keltatiilisten kerrostalojen taa, samalla oli alkanut hiljalleen sataa lunta. Joku opiskelija kävi vielä vieressä juttelemassa kysellen tenttituloksia, hän puhui kasvosuojaimensa takaa tuttavallisesti kutsuen miestä nimeltä.

-Hei Hannu, nautitko päivällisestä? Joko olet muuten saanut tarkistettua tenttivastauksemme?

-No hei Tuomo, en vielä aivan kokonaan mutta tuota pikaa. Ensi viikolla saatte tietää.

-Hyvä, maltan toki odottaa, minne päin nyt? Yhä maskiton, vai? Kuinkahan kauan antavat sinun...

-Minun täytyy mennä keskustaan, päiväni oli lyhyesti tässä. Käyn vielä kirjastossa ennen kotiin paluuta. Sanos muuta, niin kauan kuin antavat, olen käyttämättä tuota kuvotusta, tuuskahti Hannu ilkkurisesti hymyillen. - Minulla on oma mielipiteeni asioista ja sen tahdon pitää.

-Ymmärrän...tulehan, mennään yhtä matkaa vähän aikaa! Tuomo sanoi ja avasi jo kanttiinin ovea lempilehtorilleen.

-Muut oppilaat katsoisivat minua pitkään ellen käyttäisi tätä, ryhmän paine katsos, Tuomo selitti kuin anteeksipyydellen.

Astuessaan ulos Hannu tunsi talvisen viileyden keuhkoissaan asti. Ei, kevät ei vielä sittenkään saapuisi, talven selkä taittuisi vasta ankarasti vastaan taistellen. Suojatien edessä hän empi hetken, juoksi sitten kadun yli ja hyppäsi keskustaan menevään bussiin. Penkille asetuttuaan Hannu alkoi tuntea raukaisevaa oloa ja vaipui pian unen välitilaan. Tähän aikaan iltapäivästä hän oli aina nukkunut, tapa oli säilynyt hänellä pikkupojasta asti. Tämä hetki oli autuas, mitään sen parempaa hän ei nykyään päiviltään toden puhuen odottanutkaan, päiviltä, jotka näyttivät seuraavan toisiaan hyvinkin ennalta arvattavina ja yllätyksettöminä. Nukahtamisen hetki oli unohtamisen hetki. Pää rinnalla roikkuen hän uneksi lapsuusvuosista, kesästä ja tummasta mummolan saunasta. Lauteilla istui viisitoistavuotias poika. Polttelevat lauteet ja suuri uuni, jonka ukki aina lämmitti tulikuumaksi. Ikkunanpielien ja haalistuneen ruudullisen verhon välissä vangiksi jäänyt kärpänen surisi lyhyeksi jäänyttä kesäänsä. Ikkunan takana vesihöyryn läpi näkyi tiheä heinikko kukkivine horsmineen. Sinä hetkenä, tuona ainutlaatuisena hetkenä poika tiedosti olevansa onnellinen. Silloin, ensimmäisen ja ainoan kerran hän

Tienpään majatalo

Mies on menehtyä lumipyryssä ja herää muistinsa menettäneenä oudossa majatalossa. Tästä alkaa oman olemuksen selvitys, päätyen suuren henkilökohtaisen tarkoituksen ymmärtämiseen.

Kirja on sadunomaiseen muotoon saatettu kuvaus totalitarismin kehityskulusta erään kansan kokemana. Samalla se ohjaa lukijaa pohtimaan totalitarististen piirteiden syntymahdollisuutta kaikkina aikoina ja kaikkialla.

Kirja on jatkoa aiemmin ilmestyneille romaaneille Muuri ja tähti ja Kohtuullisuuden malja, joissa päähenkilö Haru myös seikkailee oudoissa ympäristöissä.

Haru kohtaa tällä kertaa uuden haasteellisen tehtävän, joka vaatii rohkeutta ja ymmärrystä; hänen on voitettava tyrannia, jonka vallassa Kveelandian maa ja sen kansa on.

Kuvitus: Luna Lehtikoinen